

РЕШЕНИЕ

№ 214

гр. Варна, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Галина Сл. Стефанова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско
дело № 20233100500052 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Е. И. У. срещу Решение № 3151 от 20.10.2022г. по гр.д. № 10450/2022г. по описа на ВРС, 40-ти състав, с което по предявения от С. Г. У. иск **на основание чл. 49, ал. 1 и чл. 56, ал. 1 от СК** е допуснат развод и прекратен поради дълбоко и непоправимо разстройство, сключеният на ***г. граждански брак между С. Г. У. с ЕГН ***** и Е. И. У. с ЕГН *****, за който е съставен акт с № 134/***г. на гр. Щ., ***, като ползването на семейното жилище представляващо обединени в едно апартаменти № 38 и № 39, находящи се на адрес: *** е предоставено на С. Г. У. с ЕГН *****.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за необоснованост и незаконосъобразност на решението, като постановено в противоречие на материалния закон и процесуалните правила. Оплакванията са обосновани със съображения, че правният извод за настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на брака не е основано на конкретни факти, освен на приетия, че съпрузите не живеят заедно от 2017г. Сам по себе си той не може да обуслови извод, че е налице дълбоко и непоправимо разстройство на брака, че отношенията между съпрузите са толкова разстроени, че бракът е лишен от дължимото съдържание. В решението си ВРС не е обсъдил показанията на разпитаните свидетели, които са противоречиви. От друга страна в мотивите на решението липсва задълбочен анализ на отношенията между съпрузите, не е установено по безспорен начин наличието на фактите от живота на съпрузите, сочени от ищеца и съставляващи основание на иска за развод. Същевременно в частта, с която е предоставено ползването на семейното жилище,

представляващо обединени апартаменти № 38 и № 39, първоинстанционният съд е излязъл извън предмета на делото, доколкото искането на ищеца се свежда до предоставяне ползването само на ап. № 38. Установено е по делото, че двата апартамента представляват отделни самостоятелни обекти, но фактически са обединени в едно жилище, като са премахнати преградните стени. Безспорно е установено също, че към момента и двата обединени в един апартаменти се ползват единствено от ищеца. Ответницата не следва да доказва специфична жилищна нужда, за да ѝ бъде предоставена частта от семейното жилище, съответстваща на ап. 39, поради което изводите на съда в тази насока са несъстоятелни. Отправила искане поради всичко изложено обжалваното решение да се отмени, като вместо него се постанови друго, с което искът да се отхвърли като неоснователен. Евентуално, да се постанови разпределение на ползването на семейното жилище между двамата съпрузи, така че на ищеца да бъде предоставено ползването на ап. № 38, а на ответницата – на ап. № 39.

В отговор на жалбата, С. Г. У. оспорва доводите в нея като поддържа други, с които обосновава правилност и обоснованост на решението. Поддържа правилност на изводите, че разстройството на брака е плод на емоционалното и физическо отчуждение между съпрузите, вследствие заболяванията на ищеца и отношението на съпругата към общото на страните дете, довело до окончателната фактическа раздяла настъпила между страните по усмотрение на съпругата, считано от 2017г. По делото не е установена важна причина, налагаща съпрузите да живеят разделено в противовес с правилото на чл. 15 от СК; общуването между тях е само и единствено по повод търговските им отношения, а не и семейните, поради което е установено, че между съпрузите липсва взаимност, уважение, доверие и другарски отношения, каквито изисква чл. 14 от СК. Посочва, че ако бракът е безполезен от гледна точка на обществото, съпрузите и децата, неговото изкуствено запазване е ненужно. Бракът между страните е лишен от необходимото съдържание и е непригоден да изпълнява присъщата му социална функция, а запазването му е лишено от смисъл. Правилно от друга страна е прието в обжалваното решение, че фактическата раздяла между страните датира от повече от 5 години, като съпругата е напуснала семейното жилище и живее в друго жилище на страните в същата сграда. Семейното жилище представлява обединени два апартамента №№ 38 и 39 – намира се на два етажа и функционално е обединено в едно жилище, т.е. функционално и технически е изградено по такъв начин, че разделянето му на две жилища би довело до значителни разходи, които са неоправдани, тъй като не се търси задоволяване на жилищна нужда. Ответницата не е направила искане за предоставяне ползването на семейното жилище, нито за неговото разпределение, като съдът не е натоварен с произнасяне по такова искане. Отправя въз основа на изложеното искане обжалваното решение да се потвърди.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразената позиция по спора, като всяка претендира присъждане на разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата

нищожност или недопустимост.

Производството пред ВРС е образувано по повод предявен от С. Г. У. срещу Е. И. У. конститутивен иск **с правно основание чл. 49, ал. 1 от СК** за прекратяване на сключения между страните граждански брак поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство, както и искане за предоставяне на ползването на семейното жилище на ищеца.

Фактическите твърдения, на които е основан иска са в следния смисъл: между страните е сключен граждански брак на ***г. в гр. Щ., ***. През 1996г. съпрузите се преместили да живеят в България, а от 2003г. са български граждани. От брака си имат родено едно дете – В. У., пълнолетно понастоящем. Съпрузите се установили да живеят в гр. Варна, учредили дружество „Арт Проект“ ООД и започнали бизнес по строителство на сгради. Семейното им жилище съставляващо апартамент № 38 се намира в *** и е един от апартаментите в сградата, построена от общото им дружество. На ет. 1 от сградата разположили офиса на фирмата им. Поради възникнали здравословни проблеми свързани със сърцето, през 2015г. ищецът двукратно бил приет в болница. От този момент ответницата променила отношението си към брака им – станала по-резервирана към ищеца; дистанцирала се физически и емоционално от него; при изписването му от болницата отказала да отиде и да го вземе с кола, при което той се прибрал с такси. През м. юни 2017г. вследствие на едностранно и целенасочено взето решение от ответницата настъпила и фактическата раздяла между съпрузите, като ответницата напуснала семейното жилище, заживяла първоначално в един от служебните апартаменти на дружеството в к.к. ***, а след предприето почистване и ремонт на офиса на фирмата им на ет. 1 – апартамент 20 в жилищната сграда на ***, се нанесла да живее в същия. Едновременно с това ответницата рязко променила отношението си и към дъщеря им, която останала да живее при ищеца в семейното жилище – охладняла към нея; вече три години отказва да общува с нея; не е дошла на абитуриентския ѝ бал през 2018г. Същевременно от 2020г. здравословните проблеми на ищеца се задълбочили – претърпял три поредни тежки коремни операции, при което в болницата бил посещаван единствено от дъщеря си, а ответницата проявила пълна дезинтересираност към състоянието му. Настъпилата дистанция в отношенията, липсата на комуникация и вазиомопощ, фактическата разделност, продължаваща от пет години са изпразнили брака от естественото му съдържание и са обусловили дълбокото и непоправимо разстройство на същия. Отправил искане в тази връзка да се постанови прекратяване на брака, без съдът да се произнася по въпроса за вината за настъпилото брачно разстройство, а ползването на семейното жилище да бъде предоставено на него.

В отговор на исковата молба, ответницата оспорила предявения иск по основание, в т.ч. и твърдението за настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на брака. Описала в хронологичен аспект собствения си живот като тежък и напрегнат, а ищеца описала като човек с нарушен метаболизъм, с множество заболявания /подагра, диабет, високо кръвно и т.н./, със свръх наднормено тегло, занижена работоспособност, с невъзпитано груб, труден и авторитарен характер и нескопосано държане и най-често използващ фразата „Я больной“. Посочила, че през януари 2020г. съпругът ѝ претърпял онкологична операция и въпреки, че

имала изпити, дъщеря им всеки ден я информирала за състоянието му. Признала, че през м. юни 2017г. е напуснала семейното жилище с уточнение, че причина за това е била отправената заплаха и изгонването ѝ от съпруга. Изтъкнала, че главният мотиватор за подадената искова молба за развод е упражненият върху ищеца /“...един болен, безпомощен старец със 100% инвалидност пенсионер, пиещ силни психотропни медикаменти“/ натиск от дъщеря им В. У. и мъжът, с който тя съжителства С.К., които имат частен интерес към жилищната сграда, в процес на изграждане от общото на страните дружество на ***, както и интерес от придобиване на собствеността на семейство У.и, към която нямат никакъв принос. Уточнила, че семейното жилище съставляващо ап. 38 на ет. 8 се състои не от един, а от два апартамента – обединени ап. 38 и ап. 39 в един, а жилището, в което тя живее понастоящем е на ет. 1 – ап. 20, като цялата сграда е построена от „Арт Проект“ ООД. Страните винаги са живели по този начин, поради което не може да се приеме, че са разделени, а парите, които тя получава от наеми разпределя пак тя и предоставя на ищеца за харчене. По начина, по който са установени и съществуват брачните отношения между страните не се създават проблеми, както в личен план, така и в бизнес отношенията между страните. Семейният бизнес продължава да работи, като в този вид семейната институция съхранява собствеността и създава предпоставки за нейното мултиплициране. Поради тези съображения отправила искане предявеният иск да се отхвърли с извод за неоснователност.

В първо съдебно заседание ищецът уточнил, че семейното жилище действително съставлява обединени в един апартаменти №№ 38 и 39, като технически е невъзможно разделянето им. Посочил, че ответницата също ползва два апартамента – един на *** – ап. № 20 и втори на ***.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

От Свидетелство за сключен брак се установява, че страните са съпрузи по силата на сключен между тях на ***г. в гр. Щ., ***, граждански брак, за който е съставен акт с № 134/***г. на гр. Щ., ***.

С НА за собственост № 36/02.06.2022г. съпрузите са признати за собственици на недвижими имоти, находящи се в гр. Варна на ***, представляващ апартамент № 39, представляващ самостоятелен обект в сграда с ид. *** – мезонет на осми и девети етажи, със ЗП от 156.51 кв.м., както и на апартамент № 38, представляващ самостоятелен обект в сграда с ид. ***, на седми етаж, със ЗП от 70.73 кв.м.

По повод проявени от страна на ответницата агресивни действия спрямо ищеца на 19.08.2022г., съпругът депозирал жалба във ВРП с вх. № 10983/22.08.2022г. с молба за предприемане на действие за осигуряване на безопасността му.

Видно от Епикриза, издадена от УМБАЛ „Св. Марина“ ЕАД – Варна, С. У. бил приет в спешен порядък в лечебното заведение на 19.08.2022г. с диагноза „припадък и колапс“, след тежък психоемоционален стрес.

По частна тъжба на Е. У. срещу С. У. и В. У. за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, по чл. 148, ал. 1 от НК и по чл. 144, ал. 1 от НК е образувано НЧХД № 4652/2022г. по описа на ВРС, 22 състав.

По инициатива на всяка от страните по делото са събрани и гласни доказателства посредством показанията на свидетелите В. У. /на ищеца – дъщеря на страните/ и Е.Т. /на ответницата/.

От показанията на първата свидетелка се установява, че от 2015г. майка ѝ охладняла към съпруга и дъщеря си, като спряла да комуникира с тях и се затваряла в стаята си. Обвинявала дъщеря си, че е наркоманка и че трови баща си с психотропни вещества, че са коалиция, а съпруга си, че е много болен, че е инвалид и не е в състояние да работи в общия им бизнес. През месец юни 2017г. доброволно напуснала дома им на *** и три години не са поддържали отношения. Отказала да отиде на абитуриентския ѝ бал с аргумент, че никой не я поканил. След това е имало кратки сдобрявания с майка ѝ последвани от нови продължителни разриви в отношенията им. Родителите ѝ комуникират кратко и се виждат само пред нотариус по повод продажба на общи имоти. Ответницата избягва комуникацията понеже мисли, че тя е достатъчно компетентна да движи нещата сама. Споделя, че не са правили опити да се сдобрят, като баща ѝ е дълбоко обиден от действията на майка ѝ и начина, по който се отнася с тях. Тя е придружавала баща си на трите операции, на които е бил подложен във Военна болница, гр. Варна. Отношенията между родителите ѝ ескалирали след подадената от баща ѝ искова молба за развод, като на 19.08. на среща на съпрузите в Златни пясъци, майка ѝ започнала да бута ищеца и да го удря по корема, без да знае, че той е опериран. Казала му, че той е инвалид и трябва да си стои вкъщи и че всичко това е нейно и тя ще казва какво ще стане. Не го пускала да влезе в колата си, когато на ищеца му прилошало, а афектирана майка ѝ се обърнала към него с думите „Умри куче“. Свидетелката се намесила да защити баща си.

От показанията на свидетелката Е.Т. се установява, че познава Е. от 2015-та година от Свободния университет в гр. Варна, в който учили заедно, а със С. като неин съпруг се запознали малко по-късно и го е виждала няколко пъти, когато им е ходила на гости. Възприятията ѝ били, че те са нормално семейство. Не е била свидетел на скандали между тях. Е. ѝ е споделяла, че имат разправии и се карат понякога за битови неща, за сметки. Последно е ходила у тях през 2017г. След това Е. ѝ споделила, че имали много сериозен скандал, при който съпругът ѝ я заплашвал с пистолет и се изнесла от апартамента им срещу у-ще „***“ в центъра на гр. Варна като отишла да живее в построен от тях жилищен блок в ***. Впоследствие се изместила в офис на долен етаж в сградата в центъра, който преустроила в жилище и където живее и понастоящем. Има много трудни взаимоотношения с дъщеря си. Е. ѝ е споделяла, че съпругът ѝ е болен и го води на лекари. Е. много обгрижвала съпруга и дъщеря си до 2017г. Не е виждала С. след това. Е. ѝ показала видеозапис, на който се вижда, че през месец август 2022г. е била нападната от съпруга си и дъщеря ѝ до сградата им на ***.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните

правни изводи:

Съгласно чл. 49, ал. 1 от СК всеки от съпрузите може да иска развод, когато бракът е дълбоко и непоправимо разстроен.

Съгласно дадените с т. 2 и т. 3 от ППВС № 10 от 1971г. разяснения на съдилищата, дълбоко е разстройството, което е довело до разкъсване на семейната общност, до липса на взаимност, уважение, доверие и другарски отношения между съпрузите, при което брачната връзка е само формална и не съответства на закона. Непоправимо е разстройството, което не може да се преодолее, за да се възстановят нормалните съпружески отношения. Продължителната фактическа раздяла между съпрузите не е абсолютно основание за прекратяването на брака, но тя може да предизвика дълбоко и непоправимо разстройство, като нейното отражение върху състоянието на брачните отношения – дали е причина или само проява на дълбоко и непоправимо разстройство на брака следва да се изследва за всеки конкретен случай.

Съдът трябва да обсъди всички субективни и обективни причини, посочени от страните, и да прецени какво отражение са дали те в съзнанието на съпрузите и в брачния им живот. Бракът следва да се прекрати само при констатация, че разстройството в него е дълбоко и непоправимо и че запазването му не създава нормални условия на живот на съпрузите.

В конкретния случай сочените от ищеца причини предизвикали разстройството на брачните отношения между съпрузите се свеждат до промяна в отношението на съпругата към брака, вследствие влошаване на здравния му статус, начиная от 2015г. изразяваща се в проява на резервираност, дистанциране във физически и емоционален аспект, отказ на взаимност и обща грижа за семейството. Вследствие на така проявената и протекла промяна към брачното отношение, през м. юни 2017г. е настъпила и фактическата раздяла между съпрузите, когато съпругата напуснала семейното жилище и заживяла в друго жилище. Установената фактическа разделеност на съпрузите задълбочила дистанцията в отношенията им, проявила се в липса на комуникация и взаимопомощ между тях и пълна дезинтересираност на жената към влошеното здравословно състояние на мъжа, семейството и брака. Всеки отделен факт и натрупването на всички в съвкупността си са лишили брака от естественото му съдържание, обуславяйки дълбокото му и непоправимо разстройство като основание за прекратяването му.

Установено е от писмените доказателства по делото, че ищецът е мъж на 57 години към момента на предявяване на исковата молба с определена 100% трайно намалена работоспособност за инвалидност поради общо заболяване. Диагностициран е с перманентно предсърдно мъждене; хронична левостранна сърдечна недостатъчност; захарен диабет тип 2; карцином на панкреас. От показанията на свидетеля В. У., дъщеря на страните, съдът приема за доказано по делото, че отношенията между страните са се влошили начиная от 2015г., когато въззивницата „охладняла“ към съпруга си, спряла да комуникира с него, дистанцирала се като се затваряла в стаята си. През 2017г. напуснала и семейния дом. В този период въззиваемият бил приет трикратно за лечение в болнично заведение, претърпял

три операции, през което време съпругата останала безучастна и дезинтересирана към състоянието и потребностите му. Комуникацията между съпрузите понастоящем е сведена до размяна на изключително кратки реплики пред нотариус по повод сделки с имоти, от името на съвместно учреденото от тях дружество „Арт Проект“ ООД. Според свидетелката, Е. У. приема себе си като достатъчно компетентна сама да движи общият на съпрузите бизнес, но тя е емоционална жена, която не може да борава здраво с емоциите си. Израз на това е проявената от съпругата вербална и физическа агресия спрямо съпруга на 19.08.2022г., причинила силен психо-емоционален стрес у съпруга, последван от припадък и колапс и болнично лечение. Проявните форми на демонстрираното от съпругата към съпруга отношение се отразили дълбоко обидно и болезнено за мъжа, като през годините страните не са предприели и опити за заздравяване на брачните отношения. Съдебният състав преценява показанията на свидетелката У., по реда на чл. 172 от ГПК като кредитира същите като достоверни, приемайки, че дъщерята на страните е еднакво свързана и с двете страни, като показанията ѝ са депозиран в резултат на нейни продължителни лични и непосредствени впечатления за брачния живот и отношенията между нейните родители, като същите са подробни, логично последователни, обективни и безпристрастни и установяват развитието на тези отношения на страните до раздялата им и понастоящем.

Същевременно показанията на свидетелката Т. са релевантни за кратък времеви отрязък от живота на съпрузите /2015-2017г./, същите не са преки, а основани на индиректно предоставена ѝ информация от споделеното от съпругата, без данни за гледната точка на съпруга, който е виждала няколко пъти. В показанията си обаче свидетелката установява, че Е. е споделяла за съществуващо неразбирателство и липсата на консенсус между страните в този период. Доколкото са основани на непреки впечатления на свидетеля и не са подкрепени от останалите доказателства по делото, съдът не кредитира показанията на тази свидетелка в частта им, сочеща, че повод за напускане на семейното жилище от съпругата е била отправената към нея заплаха с пистолет от страна на мъжа. В частта им, възпроизвеждаща преки впечатления на свидетелката от обгрижването на дома от страна на съпругата – „да е наготвено, прибрано“, съдът кредитира показанията на свидетелката като достоверни. Същите обаче са неотнорми към съпругеските отношения и не оборват показанията на първата свидетелка за тези факти от живота на съпрузите, въведени като основание на брачния иск.

Въз основа на анализа на доказателствата по делото, съдът приема, че от 2015г. състоянието на брака между страните е разстроено. Настъпилото разстройство е дълбоко, доколкото общността и взаимността между страните е разкъсана, здравата комуникация, взаимното уважение, доверие, помощ, подкрепа и другарски отношения са преустановени. Разстройството е и непоправимо, защото съпрузите нямат желание и воля да опитат да преодолеят противоречията и отчуждението си един от друг и да укрепят и възстановят нормалните съпругески отношения. Освен от доказателствата по делото, тези изводи съдът обосновава и с процесуалното поведение на страните – въпреки вербално изявеното нежелание за прекратяване на брака от страна на въззивницата, съдържанието на отговора

красноречиво доказва състоянието на брачната връзка, отношението на жената към мъжа, към състоянието и нуждите му, към брачната институция, към семейната и съпругеска общност като цяло. Последното е отражение на състоянието на съпругеските отношения, които са лишени от приемане, взаимност, разбирателство, съвместност, свобода на избор, общност в усилията, целите и грижите за семейството. Дистанцирането в емоционален, идеен, физически и фактически аспект посредством описаните фактически прояви на съпругата, се е отразило болезнено, нездравословно, дори обидно в съзнанието на съпруга. В тази връзка установената между страните от 2017г. фактическа раздяла съдът приема за продължителна и проява именно на дълбокото и непоправимо разстройство на брака.

В този вид, съдът приема, че бракът между страните не отговаря по съдържание на вложеното от закона такова на брачното правоотношение, безполезен е от гледна точка на обществото и на самите съпрузи, поради което неговото изкуствено запазване е ненужно. В нашето общество бракът не може да играе роля на наказание, поради което и с оглед установеното съществуващо дълбоко и непоправимо разстройство, следва да бъде прекратен.

Ето защо настоящият съдебен състав приема изложените в жалбата доводи за неоснователни. Предвид това първоинстанционното решение се явява правилно в тази част и следва да се потвърди.

Жалбата е неоснователна и в частта за ползването на семейното жилище.

Няма спор по делото, че семейното жилище по смисъла на § 1 от ДР на СК на страните е това, находящо се в гр. Варна, на ул. ***, ***, съставляващо обединени в един апартаменти №№ 38 и 39. Произнасяйки се за него, първоинстанционният съд не е нарушил диспозитивното начало в процеса и не е излязъл извън рамките на предявеното искане, поради което доводът за частична недопустимост на решението е неоснователен.

За предоставяне ползването на семейното жилище след развода от друга страна, когато от брака няма ненавършили пълнолетие деца е необходимо съпругът да е поискал това и да има жилищна нужда. Т.е. предпоставка за предоставяне ползването на семейното жилище в случай, като процесния по смисъла на чл. 56, ал. 1 от СК, се явява отправеното от съпруга искане за предоставяне, а основен критерий – наличието на жилищна нужда. В случая, въззивницата не е отправила нито искане за предоставяне на семейното жилище, нито има незадоволена жилищна нужда. Установено е по делото от приетите пред настоящата инстанция документи за собственост, че съпрузите притежават повече от едно жилища, като жилищната нужда на въззивницата е задоволена. Семейното жилище е съсобствено на съпрузите, а съобразявайки здравословното състояние на съпруга и обстоятелството, че съпругата живее в друг съсобствен на страните жилищен имот, правилно ВРС е предоставил ползването на съпруга, който единствен е сезирал съда с искане в този смисъл. Въпросът доколко жилището може да се ползва поотделно от двамата съпрузи в случая е неотнорм, доколкото искане за предоставяне на ползването на семейното жилище от страна на съпругата не е направено по делото. Оплакванията в жалбата в тази насока са извън предмета на делото.

Ето защо обжалваното решение е правилно и в тази част и следва да се потвърди.

На основание чл. 329, ал. 2, изр. 2 вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК въззиваемият има право на поискани разноски. Доказаният размер на действително реализираните от страната разноски под формата на платено възнаграждение на адвокат възлизат на сумата от 1200 лв. В този размер разноските следва да се възложат в тежест на въззивницата.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3151 от 20.10.2022г. по гр.д. № 10450/2022г. по описа на ВРС, 40-ти състав, с което по предявления от С. Г. У. иск **на основание чл. 49, ал. 1 и чл. 56, ал. 1 от СК** е допуснат развод и прекратен поради дълбоко и непоправимо разстройство, сключеният на ***г. граждански брак между С. Г. У. с ЕГН ***** и Е. И. У. с ЕГН *****, за който е съставен акт с № 134/***г. на гр. Щ., ***, като ползването на семейното жилище представляващо обединени в едно апартаменти № 38 и № 39, находящи се на адрес: *** е предоставено на С. Г. У. с ЕГН *****.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК Е. И. У. с ЕГН *** ДА ЗАПЛАТИ** на С. Г. У. с ЕГН ***** сумата от **1200 лева**, представляваща съдебни разноски пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____